

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **T.**, bytom H., zastúpeného **JUDr. Pavlom Hovanom**, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Ing. Kožucha 1, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/225/16257-138656/2009/ 990770-r zo dňa 11. januára 2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 3S/65/2010-25 zo 10. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 3S/65/2010-25 zo 10. júna 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/225/16257-138656/2009/ 990770-r zo dňa 11.01.2010, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Stará Ľubovňa č. 735/230/23213/09/Dlu zo dňa 16.09.2009. Týmto dodatočným platobným výmerom Daňový úrad Stará Ľubovňa (ďalej aj „správca dane“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“)

za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2006 v sume 22.230,73 eura, z dôvodu porušenia § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), pretože nedošlo k dodaniu tovaru a služieb v zmysle § 8 a § 9 zákona o DPH.

Krajský súd v Prešove posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 8 ods. 1, § 9 ods. 1 a § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH ako aj z ustanovenia § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov účinného do 31.12.2011 (ďalej len „zákon o správe daní“ alebo „zákon č. 511/1992 Zb.“) a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj postupu správneho orgánu v rozsahu vymedzenom žalobou, dospel k záveru, že žalobca, ktorý si uplatnil odpočet DPH neunesol dôkazné bremeno, keď vierohodným a jednoznačným spôsobom nepreukázal uskutočnenie zdaniteľných plnení fakturovaných spoločnosťou JADRIJA, s. r. o.. Krajský súd mal za preukázané, že fakturované obchody sú fiktívne keďže v zdaňovacom období I. štvrťroku 2006 k dodaniu tovaru a služieb deklarovaných predmetnými faktúrami nedošlo. Námietky žalobcu uvedené v žalobe preto krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné a účelové.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi pre jeho neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Namietal, že krajský súd sa dostatočne nevysporiadal so skutočnosťou, že daňová kontrola, ktorá viedla k vydaniu preskúmaných rozhodnutí bola formálna, bez možnosti kontrolovaného subjektu jednoznačne sa vyjadriť k zisteným skutočnostiam a oponovať tvrdeniam daňového úradu. Poukazoval na to, že správca dane na jednej strane uznal skutočnosť, že mu neboli vrátené účtovné doklady a na druhej strane ten istý daňový úrad chcel po žalobcovi doklady, ktorými by preukázal a podporil svoje tvrdenia o riade realizovaných obchodných stykoch. Žalobca tým, že nemal tieto doklady, nedokázal včas a riadne reagovať na požiadavku správcu dane.

Žalobca ďalej namietal, že pre daňovú oblasť vo vzťahu k právu na spravodlivé súdne konanie je najvýznamnejšia skutočnosť, že daňový subjekt nesmie byť v ktorejkoľvek fáze správy daní a ani v nadväzujúcich konaniach zbavený, či obmedzený v uplatnení svojich procesných práv, ako je napríklad podávanie návrhov dôkazných prostriedkov, podávanie námietok a sťažností na postup pracovníka správcu dane. Namietal, že už v odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru poukazoval na to, že priebeh kontroly bol „zvláštny“,

a preto podal tak na príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky, ako aj na pracovníčky, ktoré vykonávali daňovú kontrolu, podnet, či nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu. Doklady, ktoré predložil ku kontrole mu neboli v čase, kedy mal podávať opravný prostriedok proti platobnému výmeru vrátené, a teda nemohol a ani nebol spôsobilý predložiť dôkazy o svojich tvrdeniach a vyvrátiť tak tvrdenie daňovej kontroly. Takýto postup správcu dane obmedzil žalobcu v uplatňovaní jeho procesných práv. Ďalej žalobca namietal skutočnosť, že nebol upovedomený o všetkých úkonoch správcu dane, o jednotlivých výpovediach svedkov a tieto úkony žalobcovi oznámené neboli. Dožiadania správcu dane a výsluchy osôb dožiadaných daňovým úradom sa diali bez možnosti účasti žalobcu. Žalobca namietal, že nemal možnosť sa oboznámiť so svojimi účtovnými dokladmi a ani možnosť zúčastniť sa všetkých úkonov, ktoré správca dane v rámci daňovej kontroly realizoval. Daňové konanie tak podľa názoru žalobcu trpelo vadami, ktoré nemôžu viesť k spravodlivému rozhodnutiu vo veci a daňový úrad tak porušil základné princípy daňového konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 07.09.2011 na odvolanie žalobkyne navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že za jedinú námietku odvolania žalobcu považuje námietku, o nevysporiadaní sa krajského súdu s námietkou nezákonnosti postupu správcu dane na základe dôvodov, ktoré žalobca uviedol v žalobe a opakovanie ich uvádza aj v odvolaní proti rozsudku krajského súdu. V ostatnej časti žalobca uvádza iba dôvody nesprávneho postupu správcu dane v priebehu výkonu daňovej kontroly bez toho, aby v tejto súvislosti vyvodil argumenty o nesprávnosti napadnutého rozsudku vo veci. Vo vzťahu k ostatným námietkam žalovaný zotrval na svojom vyjadrení k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP a § 211 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Ďalšou dôležitou zásadou daňového konania je zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti a ktorá vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona o správe daní pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Z ustanovení § 29 ods. 1 a ods. 2 zákona o správě daní vyplývá, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správě daní ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správě daní daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 19 ods. 4 zákona o DPH ak je platba prijatá pred dodaním tovaru alebo služby, vzniká daňová povinnosť z prijatej platby dňom prijatia platby.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odseku 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň:

- a/ voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktorú sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b/ ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,
- c/ ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d/ zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu administratívneho spisu preukázané, že Daňový úrad Stará Ľubovňa vykonal u žalobcu opakovanú daňovú kontrolu na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2006, o výsledku ktorej bol vypracovaný protokol č. 735/320/18779/2009/Bod' zo dňa 23.07.2009. Uvedený protokol bol žalobcovi doručený dňa 14.08.2009 s tým, že žalobca bol vyzvaný na jeho prerokovanie, ktoré sa má uskutočniť dňa 02.09.2009. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že riadne upovedomený žalobca sa na prejednanie protokolu nedostavil a správcovi dane listom zo dňa 25.08.2009 oznámil, že s výsledkom daňovej kontroly nesúhlasí, pretože pri výkone daňovej kontroly zo strany pracovníkov správcu dane došlo k porušeniu platných právnych predpisov a údaje uvedené v protokole sa nezakladajú na pravde. Žalobca porušenie platných právnych predpisov zo strany pracovníkov správcu dane nešpecifikoval. Na základe tohto písomného vyjadrenie, správca dane vypracoval dňa 02.09.2009 dodatok k protokolu o výsledku zistenia z opakovanej daňovej kontroly č. 735/320/18779/2009/Bod' zo dňa 23.07.2009 s tým, že daňový subjekt vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali vplyv na číselné zhrnutie výsledkov uvedených v protokole. Na základe výsledkov zistených daňovou kontrolou Daňový úrad Stará Ľubovňa vydal dodatočný platobný výmer č. 735/230/23213/09/Dlu zo dňa 16.09.2009, ktorým žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 22.230,73 eura za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2006.

Najvyšší súd mal z obsahu administratívneho spisu žalovaného preukázané, že žalobca si v predmetnom zdaňovacom období uplatnil odpočítanie DPH z faktúry č. 26/1 zo dňa 16.02.2006 za náhradné diely, súčiastky a spotrebný materiál, faktúry č. VD 2802/2006 za administratívne práce – vypracovanie evidencie vagónových zásielok priemyselnej soli, z faktúry č. 2802/2006-1 za miešanie, vrecovanie a paletovanie priemyselnej soli a z faktúry č. 3103/2006 za administratívne práce – vypracovanie evidencie vagónových zásielok priemyselnej soli od dodávateľa JADRIJA, s. r. o., Starý trh 2, Kežmarok. Následne boli tovary a služby fakturované spoločnosti ONLINE TRADE INVEST, s. r. o., Hurbanovo nám. 6, Bratislava, a to faktúrou č. 001/06 zo dňa 02.02.2006 za predaj náhradných dielov, faktúrou č.002/06 zo dňa 28.02.2006 za služby, faktúrou č. 003/06 zo dňa 28.02.2006 za služby a faktúrou č. 004/06 zo dňa 31.03.2006 tiež za služby.

Z obsahu prípisu Daňového úradu Kežmarok č. 716/320/556-9037/07/Groh zo dňa 18.04.2007 vyplýva, že na adrese spoločnosti JADRIJA, s. r. o. takáto spoločnosť nenachádza, na uvedenej adrese nič nenasvedčuje, že tam sídli firma, spoločnosť tam nesídlila ani v posledných rokoch. Táto spoločnosť bola registrovaná na DPH od 03.08.1998

a posledné daňové priznanie podala za IV. štvrt'rok 2003. Konateľ tejto spoločnosti R. sa k správcovi dane ani na opakované doručené predvolanie nedostavil. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní č. 735/320/13448/2009/Bod' zo dňa 17.06.2009 spísanej v priestoroch Odboru kriminálnej polície, ÚJaKP OR PZ, Stará Ľubovňa vyplýva, že žalobca bol oboznámený s výpoveďou konateľa spoločnosti JADRIJA, s. r. o., R.. Z tejto výpovede vyplynulo, že spoločnosť JADRIJA, s. r. o., nevykonávala pre žalobcu žiadne stavebné práce a ani mu nedodala žiaden tovar ani služby. Následne k tejto výpovedi žalobca uviedol, že v roku 2006 nedošlo k obchodnej činnosti, faktúry vystavené spoločnosťou JADRIJA, s. r. o, sú fiktívne a činnosť vystavovania faktúr koordinoval a zabezpečoval konateľ spoločnosti GastroMi, s. r. o. A.. V skutočnosti k dodaniu žiadneho tovaru ani služieb v zdaňovacích obdobiach roka 2006 deklarovanych na faktúrach spoločnosti JADRIJA, s. r. o. nedošlo. K svojej podnikateľskej činnosti a k faktúram, ktoré vystavil uviedol, že v skutočnosti nedošlo k dodaniu tovaru ani služieb, a že faktúry len vystavil pre odberateľov. K skutočnému dodaniu služieb došlo len pre spoločnosť ROŠERO-P, s. r. o.. Náklady súvisiace s touto podnikateľskou činnosťou nie sú zaúčtované v účtovníctve roka 2006, služby boli vykonávané dodávateľsky, ale nie spoločnosťou JADRIJA, s. r. o..

Na základe uvedených skutočností sa preto Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s názorom krajského súdu, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre nárok na odpočet DPH, keďže vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami neboli žalobcovi vôbec dodané, čo napokon žalobca po oboznámení sa s výpoveďou konateľa spoločnosti JADRIJA, s. r. o. R. sám pred správcom dane za prítomnosti príslušníka Odboru kriminálnej polície, ÚJKP OR PZ, v Starej Ľubovni aj potvrdil, keď doznal, že predmetné faktúry na základe ktorých si uplatnil v rozhodnom období odpočet DPH boli fiktívne.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci

sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „*Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok.*

Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“ (www.concourt.sk).

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu, že žalobca v konaní nepreukázal, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli dodané spoločnosťou JADRIJA, s. r. o. ako dodávateľom. Žalobca v konaní okrem vyššie označených faktúr nepredložil žiadne iné dôkazy o tom, že dodávky tovaru a služieb deklarované na predmetných faktúrach boli uskutočnené. Ba práve naopak žalobca pred správcom dane ako aj pred vyšetrovateľom kriminálnej polície ÚJKP OR PZ v Starej Ľubovni. Žalobca tak v konaní nepreukázal splnenie podmienok pre odpočet DPH v zmysle § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH.

Najvyšší súd si nemohol osvojiť ani argumentáciu žalobcu, že sa nemohol vyjadriť k zisteným skutočnostiam. Žalobca bol v konaní riadne oboznámený s výpoveďou konateľa spoločnosti JADRIJA, s. r. o. R., ktorý uviedol, že táto spoločnosť nevykonávala pre žalobcu žiadne stavebné práce a ani mu nedodala žiaden tovar ani služby. K tejto výpovedi sa vyjadril aj žalobca, ktorý jednoznačne doznal a vyjadril sa, že všetky faktúry vystavené touto spoločnosťou ako aj faktúry, ktoré vystavil pre svojho odberateľa spoločnosť ONLINE TRADE INVEST, s. r. o. boli fiktívne a k dodaniu žiadneho tovaru ani služieb nedošlo. Žalobca bol taktiež riadne predvolaný na prejednanie protokolu z výkonu daňovej kontroly, ktorého prerokovania sa nezúčastnil bez akéhokoľvek ospravedlnenia. Vo svojom písomnom vyjadrení iba uviedol, že s protokolom nesúhlasí. Neuvedol žiadne námietky týkajúce sa priebehu daňovej kontroly, ani námietky voči pracovníkom správcu dane, nepredložil a ani neoznačil žiadne dôkazy na svoju obranu, ktorými by preukázal oprávnenosť svojej požiadavky na odpočet DPH. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd považuje aj túto námietku za

nedôvodnú.

Čo sa týka žalobcovej odvolacej námietky, že mu neboli vrátené účtovné doklady z rozhodného obdobia, keďže tieto boli postúpené pracovníkom polície, a preto nedokázal včas a riadne reagovať na požiadavku daňového úradu, aj túto námietku považuje najvyšší súd za právne irelevantnú. Je nepochybné, že z potvrdenia o zapožičaní dokladov zo dňa 17.12.2007 vyplýva, že žalobca predložil správcovi dane doklady, a to: záznamy o dodaných tovaroch a službách a o prijatých tovaroch a službách zdaňovacie obdobie I. a II. štvrt'rok 2W006, došlé faktúry: DF 26/1 - DF 26/33, výdavkové pokladničné doklady VD 2006/1 – VD 2006/59 ako aj vyšné faktúry 001/06 – 0047/06. Žalobca však ani na opakovanú výzvu na predloženie dôkazov preukazujúcich, že skutočne došlo k dodaniu tovaru a služieb deklarovaných predmetnými faktúrami, žiadne dôkazy nepredložil. Na výzvy zo dňa 11.06.2008 a zo dňa 30.06.2008 reagoval tak, že žiadal naopak od správcu dane, aby špecifikoval, aké doklady žiada, a že na začiatku daňovej kontroly už všetky doklady správcovi dane predložil. Následne správca dane žalobcovi dňa 07.07.2008 oznámil, že ním predložené doklady boli prepožičané Odboru Kriminálnej polície ÚJKP OR PZ v Starej Ľubovni. Aj v prípade, keby boli tieto doklady žalobcovi vrátené, nebola by táto skutočnosť spôsobilá priniesť žalobcovi priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Bolo nesporne povinnosťou žalobcu predložiť dôkazy preukazujúce oprávnenosť jeho nároku na odpočet DPH (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní). Existencia samotnej faktúry nepostačuje. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre. V danom prípade však sám žalobca vo svojej výpovedi doznal, že išlo o faktúry fiktívne a že k dodaniu fakturovaného tovaru ani služieb v skutočnosti nedošlo. Táto jeho výpoveď je potvrdená aj výpoveďou konateľa spoločnosti ADRIJA, s. r. o. R., ktorý uviedol, že táto spoločnosť nevykonávala pre žalobcu žiadne stavebné práce a ani mu nedodala žiaden tovar ani služby. Na základe týchto výpovedí potom správca dane rozhodol, že žalobca nesplnil podmienky na odpočet DPH a vyrubil mu dodatočným platobným výmerom rozdiel DPH.

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu teda nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval

námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), keď pri nedostatku relevantných žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 01.01.2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. júna 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková